

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoP/30/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4220200365
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4220200365.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľky-manželky: F. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom J. XXX, zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Roman BLAŽEK, s. r. o., so sídlom Pohraničná 4, Komárno, IČO: 36 721 123, proti povinnému-manželovi: U. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. X., F. XXX, zastúpený JUDr. Ivetou Majlingovou, advokátkou, so sídlom Komárno, Pohraničná 7, o určenie výživného na manželku, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 12. júna 2020 č. k. 18Pc/9/2020-76 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že povinného manžela zaväzuje prispievať na výživu navrhovateľky - manželky výživným vo výške 150 eur mesačne od 31. 01. 2020 do 30. 06. 2020.

Zaostalé výživné za obdobie od 31. 01. 2020 do 30. 06. 2020 v sume 754,84 eura je povinný manžel povinný zaplatiť k rukám navrhovateľky do troch mesiacov po právoplatnosti tohto rozsudku.

Povinný manžel je povinný zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 16,50 eura na účet Okresného súdu Komárno do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Navrhovateľka sa návrhom podaným na súde prvej inštancie dňa 31. 01. 2020 domáhala určenia manželského výživného v sume 300 eur mesačne.

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal povinného manžela prispievať na výživu navrhovateľky - manželky výživným vo výške 70 eur mesačne od 31. 01. 2020, ktoré je povinný platiť vždy do 20. dňa príslušného mesiaca vopred k rukám navrhovateľky. Zaostalé výživné za obdobie od 31. 01. 2020 do 31. 05. 2020 v sume 282,26 eura súd povoľuje manželovi splácať v mesačných splátkach po 20 eur spolu s bežným výživným, počnúc od mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti tohto rozsudku až do vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením čo len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Súd vo zvyšnej časti návrh zamietol. Manželovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 50 eur na účet OS Komárno do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ust. § 71 ods. 1, § 75 ods. 1, 2, § 75 ods. 2 Zákona o rodine a § 232 ods. 4 CSP, ako aj vykonaným dokazovaním.

1.2. Zistil, že účastníci konania uzatvorili manželstvo dňa 21. 09. 2019 v U. X.. Manžel doručil na OS Komárno dňa 29. 01. 2020 návrh na rozvod manželstva, pričom konanie prebieha pod sp. zn.

18Pc/6/2020. Po uzavretí manželstva manželka bývali v spoločnej domácnosti u manželkiných rodičov. Manžel dňa 01. 01. 2020 opustil spoločnú domácnosť a odišiel bývať k svojim rodičom. Manželka bola počas manželstva nezamestnaná, evidovaná na ÚPSVaR Komárno od 04. 11. 2019. Manželka nemá žiaden príjem, živia ju jej rodičia a prispievajú aj na jej potreby. Tieto má v súvislosti s tehotenstvom a v súvislosti s osobnými potrebami má bežné výdavky na stravu, oblečenie a hygienu. Povinný manžel po odsťahovaní sa od navrhovateľky odišiel bývať do spoločnej domácnosti k svojim rodičom. Priznal, že po opustení spoločnej domácnosti sa s manželkou nerozpráva, neprispieva jej na výživu. Dôvodom odchodu zo spoločnej domácnosti bola skutočnosť, že chcel, aby bývali samostatne, pričom manželka chcela zostať bývať u svojich rodičov. Pracuje ako pomocný robotník v spoločnosti Levotec, s. r. o. v pracovnom pomere na neurčitý čas s priemerným mesačným príjmom 469,41 eura. Rodičom prispieva na domácnosť 180 eur, ktorá suma zahŕňa nielen náklady domu, ale aj stravu. Vlastní motorové vozidlo s rokom výroby 2001, za ktoré platí mesačne poisťku 14 eur a na pohonné hmoty vynaloží 80 eur, ktoré auto využíva na cestu do práce. Za telefón platí mesačne 23,50 eura a ďalšie výdavky má na oblečenie 50 eur, na hygienu 20 eur, na lieky a vitamíny 10 eur a 20 eur na voľno-časové aktivity.

1.3. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že návrh manželky na určenie manželského výživného je sčasti dôvodný. Medzi účastníkmi manželstvo trvá, a teda existuje medzi nimi aj vyživovacia povinnosť, a to bez ohľadu na to, že už spolu nežijú v spoločnej domácnosti a prebieha konanie o rozvod. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva a trvá do jeho zániku. V danom prípade súd mal za preukázané, že životná úroveň manželov nie je rovnaká a u manželky je nižšia ako u manžela, ktorý si neplní svoju vyživovaciu povinnosť voči manželke napriek tomu, že mu to jeho pomery, možnosti dovoľujú. Manželka je nezamestnaná, evidovaná na ÚPSVaR, býva u svojich rodičov, ktorí jej prispievajú na úhradu jej potrieb. Manželka je v pokročilom štádiu tehotenstva. Aktuálne nemá manželka možnosť zabezpečiť svoje osobné potreby, pričom manžel túto možnosť má. Manžel na výživu manželky neprispieva, opustil spoločnú domácnosť a nezaujíma sa o stav manželky a dieťaťa. Manžel dosahuje príjem 469 eur mesačne, z ktorého po odpočítaní výdavkov na bývanie a stravu, pohonných hmôt, výdavkov na auto v rámci platenia poisťky a telefónu je podľa názoru súdu schopný prispieť na výživu manželky sumou 70 eur mesačne od podania návrhu. Súd prihliadol na skutočnosť, že manželka žila v jednej domácnosti krátko, a to len tri mesiace, nevytvorili rodinu. Manžel nemá žiadne platené záujmy, nepreukázal výdavky na lieky, resp. vitamíny, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Súd nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov rodičov manželky, ako to požadoval právny zástupca manželky za účelom preukázania vyššieho ako deklarovaného príjmu u manžela, pretože nebolo uvedené relevantné tvrdenie, z čoho konkrétne, akých prác má plynúť vyšší príjem manžela. Manžel riadne deklaroval príjem potvrdením o príjme od zamestnávateľa. Má stabilné zamestnanie. Tvrdenie manželky o tom, že jeho reálny príjem je vyšší ako oficiálny, je teoretické konštatovanie. Súd nezhliadol dôvod, pre ktorý by bolo priznanie manželského výživného v rozpore s dobrými mravmi. Skutočnosť, že manželka nepracovala pred uzavretím manželstva a ani po jeho uzavretí nie je takým dôvodom. Manžel si bol vedomý tejto skutočnosti pred vstupom do manželstva a zmyslom manželstva je vzájomná pomoc manželov a ekonomická, sociálna solidarita. Manželka sa o manžela starala počas krátkeho spolužitia. Varila mu, prala, upratala. To manžel nepoprel. Ani konanie manželky, že nenasledovala svojho manžela žiť s ním samostatne, nie je v rozpore s dobrými mravmi. Manžel svojím postojom a konaním takisto prispel k rozvratu vzťahu, o tehotnú manželku nejaví žiadny záujem po odchode z domácnosti. Nesnažil sa o nápravu stavu.

1.4. Súd určil výživné vo výške 70 eur od podania návrhu. Vzniklo mu preto zaostalé výživné od 31. 01. 2020 do 31. 05. 2020 v sume 282,26 eura, ktorú sumu zaostalého výživného súd povolil manželovi splácať v pravidelných mesačných splátkach po 20 eur spolu s bežným výživným s poukazom na § 232 ods. 4 CSP. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

1.5. O súdnom poplatku súd rozhodol v zmysle § 4 ods. 2 písm. e/ zákona č. 71/92 Zb. a položky 8 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch.

1.6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľka - manželka, ktorá sa domáhala v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP jeho zrušenia a vrátenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietala, že súd prvej inštancie nesprávne určil výšku príjmu odporcu, a preto následne

nesprávne určil výšku výživného. Súd mal preukázať, že životná úroveň manželov nie je rovnaká, u neho je nižšia ako u manžela, ktorý si neplní svoju vyživovaciu povinnosť, napriek tomu, že mu to jeho pomery a možnosti povoľujú. Súd vychádzal z príjmu manžela 469 eur a zo skutočnosti, že nie je poberateľkou žiadnych dávok, nepracuje, je vo vysokom štádiu tehotenstva. Poukázal na ust. § 71 ods. 1 Zákona o rodine, v zmysle ktorého životná úroveň oboch manželov má byť rovnaká. To znamená, že cca po 50% príjmu odporcu, nakoľko ona nemá žiaden príjem, čomu zodpovedá suma 234,50 eura. Napriek tomu súd ustálil výšku výživného iba sumou 70 eur mesačne, čo je 14,9% z jeho oficiálneho príjmu. Je to v zjavnom nepomere. Ak už súd vychádzal iba z odporcovho oficiálneho príjmu, primeranou sumou by nebola suma 70 eur, ale suma v rozmedzí 180 až 200 eur. Tvrdila, že príjem odporcu je však vyšší, časť výplaty a to oficiálny príjem dostáva na účet a druhú časť neoficiálny príjem dostáva v hotovosti do rúk. Je to vecou verejne známou, že v stavebníctve sa celá výplata na výplatnú pásku nepíše. Tvrdí, že odporcov príjem bol 800 eur čistého. Tieto skutočnosti vedia dosvedčiť aj jej rodičia, s ktorými žil odporca v spoločnej domácnosti. Títo vedia tiež preukázať odporcov sklon k hazardným hrám a dôvod jeho odchodu zo spoločnej domácnosti. Navrhla vypočuť svojich rodičov, súd však tomuto jej návrhu z nepochopiteľných dôvodov nevyhovet. Vykonanie tohto dôkazu považuje za potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Základné životné potreby ako je bývanie, strava, ošatenie zabezpečujú jej rodičia, čím supľujú odporcovu povinnosť. Jej potreby sú z dôvodu tehotenstva vyššie, pretože si musela zakúpiť tehotenské oblečenie, potrebuje stravu pre tehotné, vitamíny, tehotenskú kozmetiku, drogériu a podobne. Mala by si zabezpečiť aj výbavu pre narodiť sa majúce dieťa, na to však nemá žiadne prostriedky. Odporca ju opustil ako tehotnú, nechal ju v ťaživej životnej situácii, vôbec sa nezaujímal o jej zdravotný stav. Ani raz ju nevyhľadal a neponúkol jej pomoc. Bez psychickej a finančnej podpory rodičov by danú situáciu nezvládla.

3. K odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadril manžel, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Má za to, že súd prvej inštancie v rámci vykonaného dokazovania správne vyhodnotil skutkový a právny stav. Vzhľadom k tvrdeniu navrhovateľky o zohľadnení životnej úrovne oboch rodičov, poukazuje na tú skutočnosť, že obaja žijú u svojich rodičov v rodičovských domoch. On nevlastní žiadnu nehnuteľnosť, ani hnuteľnosť vyššieho štandardu. Jeho príjem bol riadne preukázaný vo výške 469 eur. Tvrdenia navrhovateľky o údajne vyššom príjme sú nepravdivé, účelové a zo strany navrhovateľky ničím nepodložené. Ako manželia spolu žili 3 mesiace pred podaním návrhu na rozvod, pričom príčinou rozvratu manželstva bola skutočnosť, že navrhovateľka odmietala s ním samostatnú domácnosť a vytvoriť si samostatnú rodinu mimo priestoru, ktorý jej zabezpečovali rodičia. Nikdy by neopustil spoločnú domácnosť, pokiaľ by navrhovateľka súhlasila s tým, že sa odsťahujú od jej rodičov, na čom sa dohodli už pred svadbou. Tesne, takmer v deň sobáša mu oznámila, že ho nemieni nasledovať a trvá na tom, aby bývali v spoločnej domácnosti s jej rodičmi. Následné spolužitie v domácnosti rodičov navrhovateľky bolo pre neho neznesiteľné, pretože rodičia mienili riadiť celý ich manželský život. Vzhľadom na výrazné zasahovanie a rozvracanie manželských vzťahov bol nútený odsťahovať sa z rodinného domu rodičov navrhovateľky. Uvedené svedčí o tom, že nie je pravdou, že príčinou jeho odchodu bolo tehotenstvo navrhovateľky. Zastáva názor, že súd pri určení výšky výživného vychádzal z dôsledného dokazovania o jeho príjme, pričom zohľadnil dĺžku manželského spolužitia, schopnosti povinného a potreby manželky. Navrhovateľka od ukončenia strednej školy a získania vzdelania v odbore pracovala len krátku dobu, nemala záujem pracovať a v jedinom pracovnom pomere, ktorý si našla, vydržala len týždeň, pričom v tom čase ešte nebola tehotná. Do uzavretia manželstva ju živili rodičia a po uzavretí manželstva toto očakáva od manžela, ktorý túto povinnosť si aj plnil do doby prerušenia spolužitia. Je si vedomý svojich povinností, ktoré bude mať voči maloletému dieťaťu, ktorého narodenie očakáva s navrhovateľkou. Pokiaľ sa navrhovateľka snažila preukázať jeho vyšší príjem svedeckou výpoveďou svojich rodičov, išlo by o jednoznačne zaujatých svedkov a prakticky osôb, ktorí spôsobili rozpad jeho manželstva. Jeho príjem je vykázaný na mzdovom liste a je to jeho jediný príjem a akékoľvek tvrdenie navrhovateľky je účelovým zavádzaním.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania navrhovateľky (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle § 388 CSP zmeniť tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, nakoľko na potvrdenie, ani na jeho zrušenie neboli splnené podmienky.

5. Predmetom konania je návrh navrhovateľky - manželky voči manželovi na určenie manželského výživného v zmysle § 71 Zákona o rodine v sume 300 eur od podania návrhu, t. j. od 31. 01. 2020.

6. Podľa § 18 Zákona o rodine manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach. Sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

7. Podľa § 71 odsek 1 Zákona o rodine manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

8. Podľa § 75 odsek 1, 2 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá z dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi, to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

9. Citované zákonné ustanovenie § 71 ods. 1 upravuje vyživovaciu povinnosť medzi manželmi, ktorá vzniká uzavretím manželstva a trvá do jeho zániku, bez ohľadu na to, či manželia spolu žijú, alebo nie, pričom sa vyžaduje ich rovnaká životná úroveň. Znenie zákona predpokladá, že manželia si budú plniť vyživovaciu povinnosť dobrovoľne, keď jej úprava súdnym rozhodnutím prichádza do úvahy len vtedy, ak druhý manžel vyživovaciu povinnosť neplní vôbec, alebo nie v plnej miere, v dôsledku čoho vzniká rozdiel v životnej úrovni manželov. Inštitút manželstva okrem svojej právnej stránky je založený aj na určitých morálnych a etických pravidlách, ktorých dodržiavanie sa sleduje aj v rámci majetkových vzťahov súvisiacich s manželstvom. Práve z tohto dôvodu môže byť rozpor s dobrými mravmi zreteľnejší ako pri iných druhoch vyživovacej povinnosti. Manželstvo je právnym zväzkom, v ktorom manželia sú povinní žiť spolu, navzájom si pomáhať, rešpektovať sa, byť si verní, starať sa spoločne o deti a podľa schopností a možností a majetkových pomerov aj o uspokojovanie potrieb rodiny. Automaticky však neplatí záver o tom, že pri porušení niektorej z uvedených povinností zaniká vyživovacia povinnosť. Každé konkrétne porušenie povinnosti je potrebné posudzovať individuálne, vzhľadom na okolnosti daného prípadu.

10. Rozsah vyživovacej povinnosti medzi manželmi je spolu s výživným dieťaťa najväčší, týka sa všetkých osobných potrieb, tzn. predovšetkým stravy, ošatenia, bývania, kultúrneho vyžitia. Východiskom je rovnaká životná úroveň manželov, ktorá však neznamená mechanickú rovnosť v majetkovej oblasti v zmysle rovnakého množstva peňazí, ale treba vziať do úvahy konkrétnu mieru potrieb manželov danú povahou ich práce, spôsobom života, zdravotným stavom manželov a pod. Zároveň je potrebné zaoberať sa aj otázkou starostlivosti o domácnosť, pričom sa už nehovorí o spoločnej domácnosti, ako aj potrebou osobnej starostlivosti o deti. Aj výkonom týchto činností je potrebné priznať finančné ohodnotenie, resp. ich posúdiť ako možný materiálny ekvivalent peňažného plnenia zo strany druhého manžela, a až po jeho posúdení možno porovnať životnú úroveň manželov. Súd si už v rámci prípravy pojednávania a následne aj v priebehu konania zabezpečí podklady pre záver o životnej úrovni manželov, tzn. ich osobné, príjmové, majetkové pomery, výdavky a pri rozhodovaní prihliadne na osobitnú starostlivosť o domácnosť, či manželia žijú spolu, ak nie, prečo, s kým žijú a pod., ako aj na dôvody neplnenia vyživovacej povinnosti, na základe čoho určí výživné vo výške, ktorej by malo zabezpečiť v zásade rovnakú životnú úroveň manželov, vzhľadom na ich konkrétne pomery, resp. návrh zamietne.

11. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplynulo, že navrhovateľka sa podaným návrhom na súde prvej inštancie dňa 31. 01. 2020 domáhala určenia výživného v sume 300 eur v zmysle § 71 Zákona o rodine. Dôvodila tým, že s odporcom - manželom uzavrela dňa 21. 09. 2019 manželstvo, z ktorého v čase podania návrhu maloleté deti nepochádzali. Navrhovateľka otehotnela a odporca sa 01. 01. 2020 odsťahoval zo spoločnej domácnosti. Navrhovateľka tvrdila, že manžel odišiel zo spoločnej domácnosti po tom, ako mu oznámila, že je tehotná, kedy sa zmenil vo svojom správaní. Odporca sa v konaní bránil tým, že príčinou rozvratu manželstva bola skutočnosť, že navrhovateľka odmietla zdieľať s ním samostatnú domácnosť, až v deň sobáša mu oznámila, že ho nemieni nasledovať a trvá na tom, aby zostali bývať v spoločnej domácnosti s jej rodičmi. Dúfal, že dokáže zmeniť jej

rozhodnutie, čo sa mu nepodarilo a navrhovateľka odmietla opustiť domácnosť jej rodičov a vytvoriť si samostatné bývanie s ním. Vzhľadom na výrazné zasahovanie a rozvracanie manželských vzťahov bol nútený odsťahovať sa z domácnosti rodičov navrhovateľky. V konaní bolo preukázané, že navrhovateľka je vedená od 04. 11. 2019 v evidencii uchádzačov o zamestnanie na ÚPSVaR v Komárne. Nebola poberateľkou ani sociálnych dávok. Táto skutočnosť síce v konaní nebola preukazovaná, avšak právna zástupkyňa manžela uviedla, že nežiada túto skutočnosť lustrovať, pretože to, či manželka poberá nejaké sociálne dávky, alebo či ich poberala predtým, vyplýva z lustrácie súdu, že nie je poberateľkou dávok. Navrhovateľka žije v domácnosti svojich rodičov, ktorí jej zabezpečujú všetky základné životné potreby, ako je bývanie, strava, ošatenie. Vznikajú jej ďalšie potreby súvisiace s jej tehotenstvom, avšak na tieto výdavky nemá žiadne prostriedky. Odporca - manžel jej od prerušenia spolužitia neprispel na výživu žiadnou sumou. Po tom, ako sa odsťahoval zo spoločnej domácnosti (01. 01. 2020), žije v domácnosti svojich rodičov, je zamestnaný v spoločnosti LevoTec, s. r. o. v Komárne, kde dosahuje priemerný mesačný čistý príjem 469,41 eura. V konaní uvádzal, že svojim rodičom prispieva sumou 180 eur, čo predstavuje alikvotnú čiastku nákladov na dom, v ktorom býva, ako aj stravu. Vlastní motorové vozidlo, rok výroby 2001, pričom auto používa do práce, s čím má náklady na pohonné hmoty 80 eur. Ďalej platí poisťku na motorové vozidlo 14 eur mesačne a za telefón platí 23,50 eura. Ďalšie náklady má spojené s oblečením 50 eur, hygiena 10 eur, lieky a vitamíny 10 eur a voľno-časové aktivity 20 eur.

12. Posudzujúc nárok navrhovateľky v zmysle § 71 ods. 1, ako aj § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine, je nesporné, že manželka spolu nežijú a odporca - manžel si voči navrhovateľke ako manželke počas trvania manželstva neplnil svoju vyživovaciu povinnosť. V zásade by táto životná úroveň manžela mala byť rovnaká. Uvedené však neznamená, že ide o mechanickú rovnosť v zmysle množstva peňazí, ale súd v danom prípade zoberal do úvahy aj konkrétnu mieru potrieb manželov, danú práve prácou odporcu.

V preskúmvanej veci je nesporné, že navrhovateľka v čase rozhodnom pre posúdenie nároku bola v evidencii nezamestnaných a nemala žiaden príjem. Na druhej strane, odporca ako jej manžel v tom čase bol zamestnaný v riadnom pracovnom pomere a dosahoval príjem vo výške 469,41 eura. Podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc zo zákonného ustanovenia § 71 ods. 1, ako aj § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine bolo potrebné na strane odporcu zohľadniť skutočnosť - jeho potreby a náklady, ktoré má v súvislosti s dochádzkou do práce (80 eur + poisťné za auto), ako aj s tým súvisiace zvýšené náklady na ošatenie a stravu. Ďalej bolo potrebné zohľadniť tú skutočnosť, že tak navrhovateľka, ako aj odporca žijú v domácnostiach svojich rodičov, pričom navrhovateľke náklady na bývanie a stravu zabezpečujú rodičia a odporca sa sčasti s týmito nákladmi podieľa vo výške 180 eur mesačne. Odvolací súd, vzhľadom aj na dĺžku trvania manželstva bol toho názoru, že pri stanovení manželského výživného, ktoré síce v zmysle zákona by malo kopírovať v zásade rovnakú životnú úroveň, bolo potrebné zohľadniť vyššie náklady na strane odporcu, ktoré súvisia najmä s jeho zabezpečením si práce a dochádzkou do práce, a preto nebolo možné použiť matematickú rovnosť, ako to navrhoval právny zástupca navrhovateľky v podanom odvolaní. Odvolací súd, zohľadňujúc všetky okolnosti daného prípadu, bol toho názoru, že suma 150 eur, na ktorú zaviazal odporcu platiť navrhovateľke z titulu manželského výživného, zohľadňuje približnú rovnakú životnú úroveň oboch, keď na strane odporcu sú náklady na zabezpečenie aspoň takejto životnej úrovni podstatne vyššie ako u navrhovateľky.

13. Pokiaľ sa navrhovateľka v podanom odvolaní bránila tým, že skutočný príjem odporcu bol 800 eur čistého, keď časť výplaty dostával oficiálne a časť neoficiálne, táto skutočnosť v konaní nebola preukázaná. O príjme odporcu bol súdu zaslaný riadny mzdový list jeho zamestnávateľom, a pokiaľ navrhovateľka na podporu svojich tvrdení chcela vypočítať svojich rodičov, odvolací súd uvádza, že je vecou súdu, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná. Pokiaľ súd prvej inštancie rozhodol tak, že nevykonal výsluch rodičov navrhovateľky za účelom preukázania vyššieho ako deklarovaného príjmu odporcu, odvolací súd v tomto postupe, keďže si súd prvej inštancie odôvodnil nevykonanie tohto dôkazu, nevidel porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Inými okolnosťami, najmä dôvodmi, prečo navrhovateľka nemá žiaden príjem, ktorým by si mohla pokryť svoju výživu, resp. z akého dôvodu nepoberá sociálne dávky, sa odvolací súd nezaoberal, pretože týmito okolnosťami na jej strane odporca neargumentoval a v tomto rozsahu ani nepodal odvolanie.

V priebehu odvolacieho konania odvolací súd zistil, že manželstvo účastníkov konania bolo rozvedené rozsudkom OS Komárno zo dňa 19. 06. 2020 č. k. 18Pc/6/2020-53, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01. 07. 2020, bolo potrebné obmedziť nárok navrhovateľky, vzhľadom na to, že vyživovacia povinnosť na manželku trvá len počas trvania manželstva. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné obmedziť rozsah

nároku navrhovateľky odo dňa podania návrhu, t. j. odo dňa 31. 01. 2020 do 30. 06. 2020. Navrhovateľke tak vznikol nárok za mesiac január za deň 31. 01. 2020 v sume 4,84 eura a za mesiace február až jún 2020, teda za 5 mesiacov x 150 = 750 eur. Zročné výživné tak za obdobie od 31. 01. 2020 do 30. 06. 2020 v sume 754,84 eura súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke v lehote troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Zročné výživné odvolací súd nezaviazal odporcu zaplatiť po splátkach, pretože určené splátky súdom prvej inštancie by predstavovali dĺžku dobu splácania manželského výživného počas 30 mesiacov (čo je takmer 2,5 roka) a vychádzajúc aj z príjmu odporcu, dospel k záveru, že výživa navrhovateľky musí byť pokrytá v primeranej lehote, pričom odporca si svoju zákonnú povinnosť neplnil, čím sám spôsobil vznik zaostaleho výživného.

14. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie posúdil výšku uplatňovaného nároku tak, že odporcu zaviazal prispievať na výživu navrhovateľky manželským výživným vo výške 150 eur od 31. 01. 2020 do 30. 06. 2020, kedy nadobudol rozsudok o rozvode manželstva právoplatnosť, a tým zmenil v zmysle § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie.

Vo zvyšnej časti súd návrh zamietol ako nedôvodný.

15. Podľa § 7 ods. 5 Zákona o súdnych poplatkoch, ak ide o opakujúce sa plnenie na neurčitý čas, na dobu života alebo na čas dlhší ako tri roky, za cenu plnenia sa považuje trojnásobok ceny ročného plnenia, ak nie je ustanovené inak.

16. Podľa položky 8 písm. a) Zákona o súdnych poplatkoch, z návrhu na určenie výživného medzi manželmi, príspevku na výživu rozvedeného manžela, vyživovacej povinnosti medzi ostatnými príbuznými a z návrhu o ich zvýšenie je súdny poplatok 2 % z ceny predmetu najmenej. Vzhľadom na uvedené, súd zaviazal manžela na poplatok vo výške 50 eur (70 eur x 12 x 3 = 2.520 eur a 2% zo sumy 2.520 eur = 50 eur po zaokrúhlení poplatku podľa § 7a Zákona o súdnych poplatkoch).

17. Keďže odvolací súd menil rozsudok súdu prvej inštancie, nanovo rozhodol aj o súdnom poplatku. Navrhovateľka je v zmysle § 4 ods. 2 písm. e/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov oslobodená od súdneho poplatku. Podľa § 2 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch, keďže navrhovateľka bola oslobodená, má povinnosť zaplatiť podľa výsledku konania poplatok alebo pomernú časť odporcu. V zmysle § 7 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch, keďže predmetom poplatkového úkonu je opakujúce sa plnenie, je základom poplatku súčet cien všetkých opakujúcich sa plnení (ide o plnenie na dobu kratšiu ako 3 roky).

Podľa položky 8 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch z návrhu na určenie výživného medzi manželmi je súdny poplatok 2% z ceny predmetu, najmenej 16,50. Vzhľadom na to, že súdny poplatok z ceny plnenia predstavuje 15,08 eura, avšak najmenej 16,50, odvolací súd rozhodol tak, že odporca je povinný zaplatiť súdny poplatok za návrh vo výške 16,50 eura.

18. O trovách celého konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keď nevzhladol dôvod na postup pre rozhodnutie o trovách konania v zmysle § 55 CMP.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).